

Bir süre önce İlber Ortaylı'ya *zamanın ruhuna* (aslında *düşünce modasına*) uymayan sözleri için kızanlar ve hatta şaşırırlar oldu; Türkiye'de *derin devlet* diye bir mevzu ve o mevzuun da ideologları varsa, Ortaylı'nın *cuk* diye bu kisveye oturduğunu görmek neden bu kadar zor, anlamadım.

Söyledikleri çok büyük gözlem ve araştırma isteyen şeyler değil, garip olan ağlanacak halimizle övünüyor olmamız.

Evet, Türkler asker millettir, milli karakter olarak da ellerinden başka bir şey gelmez; istisna ka-bilinden ortaya çıkanlar kuralı isbat eder. Son zamanlardaki liberalleşme/demokratlaşma vs. de gerçekte kendi değerlerinden kaynaklanan cereyanla değil, alemin zorlaması veya bizim özenmemiz neticesinde gerçekleşmekte.

Bir milletin yaşaması, kendi değerlerinden beslediği bir dünya tasavvuru yaratabilmesiyle mümkün. Türklerin temel dünya tasavvuru, askerliğinin beslediği bir dost/düşman ayrımıyla mümkündür ancak düşmanlarımız bizi fikren ve fennen yendiler. Düşman olarak hissettiğimiz ve son bin senedir savaştığımız *garba* karşı artık *dostmuşuz* gibi davranmak zorundayız, çünkü düşman olacak kudrette değiliz. Zaten bu kudrette olsak da, savaş teknolojileri artık dünyayı ortadan kaldıracabilecek seviyede olduğu için, gerçek bir düşmanlık sergilemek, savaşmak ve savaş ganimetleriyle beslenmek makul bir yol değil. *Dost* ve *medeni* olmak mecburiyetindeyiz.

Ancak bu dostluk ve medenilik kendi değerlerimizden, insanımızdan beslenen bir dostluk ve medenilik değil; biz diğer milletlerle dost olmayız, ya onlar esirimizdir, ya da düşmanımız; medenilik de ancak silah teknolojilerindeki modernlik kadar bize lazımdır, gerisi "hava cıva" kabul edilir.

Bu sokağın herhangi bir gelecek hayaline çıkmadığını görmek zor değil; bu dünya bizim yarattığımız, oluşturduğumuz, pay sahibi olduğumuz bir dünya değil, o sebeple burada bu dünyayı yaratanların izin verdiği ölçüde, biçtikleri rollerde hayatımızı sürdürmek mecburiyetindeyiz. Bu da gerçekte Türklerin dünyaya verecekleri pek fazla bir değer kalmadığı anlamına geliyor.

Türkler savaştılar, vergi ve ganimet üzerine kurulu ekonomiler kurdular, büyük hiyerarşilerle büyük toprakları yönettiler ama bunların hepsinin devri geçti. Devir savaşmadan insanların zihinlerini *fethin*, hayatı kolaylaştırmak üzerine kurulu ekonomilerin ve diri/dinamik yönetim sistemlerinin devri, ve Türkler de bu yeni çevreye ne kadar adapte olabilirlerse o kadar yaşayacaklar ve pek de adapte olabileceklermiş gibi gelmiyor.

Elbette, bugünden yarına Türklerin yok olması şeklinde gerçekleşmeyecek bu, kimse gelip Türkleri silahla buradan uzaklaştırmaya da çalışmayacak; yine de Türkler birer ikişer Türk olmaktan vazgeçecekler ve sonunda bu yazıları okuyabilen kimse kalmayacak.